

Cây xoài tuổi thơ

ISSN: 2734-9195 08:05 26/03/2025

Dưới bóng cây, tôi đã từng nằm mơ về những chân trời xa, về những chuyến đi, về tương lai rộng mở. Cũng như cây xoài, tôi đã vươn mình lên từ vùng quê nhỏ bé, ôm ấp bao khát vọng tuổi trẻ.

Mỗi khi nhớ về quê hương lòng tôi lại dâng lên một nỗi niềm khó tả. Gió thoảng đưa mùi xoài chín ngọt ngào, quyện trong hương đất quê quen thuộc. Bóng cây xoài cha trồng năm nào vẫn vững chãi như một nhân chứng lặng lẽ của thời gian, của những tháng năm tuổi thơ tôi đã đi qua. Tôi nhắm mắt lại để mặc cho ký ức ùa về, một miền thương nhớ không thể gọi tên.

Cây xoài ấy không chỉ là một loài cây trong vườn, mà còn là kỷ vật cha tôi để lại, là sợi dây gắn kết tôi với những năm tháng yêu thương ngày ấu thơ.

Ngày đất nước thống nhất, cha trở về từ miền Nam sau bao tháng năm gian truân. Trong hành trang giản dị của người lính, không chỉ có chiếc ba lô bạc màu mà còn có hai hạt xoài nhỏ bé. Cha kể rằng, khi hành quân qua vùng Cái Bè, Tiền Giang, nơi nổi danh với giống xoài Hòa Lộc thơm ngon, cha được một người dân biểu hai trái xoài. Thấy hương vị ngọt lành hiếm có, cha đã nâng niu giữ lại hạt, mang theo như một chút kỷ niệm của miền đất phương Nam giàu nghĩa tình về miền quê hương Bắc Bộ.

Trở về quê hương, cha cẩn thận ươm hai hạt xoài trong một chiếc chậu nhỏ, ngày ngày tưới tắm với tất cả sự nâng niu. Cuối cùng, chỉ một hạt nảy mầm, vươn lên mạnh mẽ như chính tinh thần của cha, của những người chiến sĩ chống giặc năm ấy. Khi cây xoài lớn hơn, cha trồng nó bên bờ ao sau nhà, để rồi từ đó, từng mùa hoa thơm, từng mùa quả ngọt, cây xoài ấy cứ thế đơm hoa kết trái, đồng hành cùng gia đình tôi qua bao năm tháng.

Ảnh minh họa (sưu tầm)

Cây xoài lớn lên cùng tôi, cùng những mùa hè tuổi thơ rộn ràng tiếng cười. Những lần cha trèo lên hái những trái chín đầu mùa, những lần mẹ nhẹ nhàng lau từng quả rồi cắt ra mời bà con thưởng thức. Hương xoài thơm ngát, vị ngọt thanh nơi đầu lưỡi,...tất cả vẫn còn nguyên vẹn trong ký ức tôi, như một thước phim quay chậm, dịu dàng mà tha thiết.

Nhưng không chỉ có thế, cây xoài ấy còn lớn lên cùng những ước mơ của tôi. Dưới bóng cây, tôi đã từng nằm mơ về những chân trời xa, về những chuyến đi, về tương lai rộng mở. Cũng như cây xoài, tôi đã vươn mình lên từ vùng quê nhỏ bé, ôm ấp bao khát vọng tuổi trẻ. Có những ngày ngồi bên gốc xoài, tôi kể cho cha nghe về những điều tôi muốn làm, những nơi tôi muốn đến, và cha luôn mỉm cười, dặn rằng dù đi đâu, cũng đừng quên gốc rễ của mình: *“Quê hương nếu ai không nhớ Sẽ không lớn nổi thành người.”*

Rồi năm tháng trôi qua, cha tôi cũng về với tiên tổ, để lại cây xoài vẫn xanh tốt như một minh chứng cho tình yêu thương và sự bền bỉ của cha. Ngày tiễn cha đi, xoài đang mùa chín rộ, mẹ bảo chúng tôi hái những trái ngon nhất đặt lên bàn thờ cha.

Mưa tầm tã suốt những ngày ấy, như một mảnh khăn tang trắng vắt ngang thân cây xoài. Và tôi, mỗi lần đứng dưới gốc xoài, chạm tay vào lớp vỏ sần sùi, lại thấy lòng mình thổn thức, sống mũi cay cay như đang chạm vào những năm tháng đẹp đẽ bên cha.

Cây xoài vẫn đứng đó, vững vàng như cha từng đứng, che chở cho tôi suốt những tháng năm tuổi thơ. Và dù tôi có đi xa đến đâu, thì trong lòng vẫn luôn có một góc nhỏ dành cho cây xoài quê nhà, nơi cất giữ những ước mơ, những

hoài niệm, và tình yêu thương vĩnh cửu của cha.

Tác giả: **Nguyễn Thị Hải** - Trường Đại Học Văn Hóa

Địa chỉ: Tổ 3 Thôn Mạch Lũng, Xã Đại Mạch, Huyện Đông Anh, Hà Nội.